

Arrest

nr. 313 733 van 1 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 september 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker beschikt over een Spaanse verblijfskaart met een geldigheidsduur tot 3 januari 2026.

Verzoeker dient op 5 december 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Spaanse schoonzus.

Op 8 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 april 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.12.2023 werd ingediend door:

Naam: L. (...)
Voorna(a)m(en): O. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) 1991
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 05.12.2023 gezinshereniging aan met zijn Spaanse schoonzus E. (...) A. (...) C. (...), F. (...) ((...)) in toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet stelt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : (...)

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Artikel 47/3 van dezelfde wet stelt: "§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven."

Ter staving van de voormelde voorwaarden legt betrokkene de volgende stukken voor:

- Verslag opgesteld door dr. F. (...) F. (...) Javier van 06.10.2023

Uit het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 21.03.2024 overgemaakt aan de Dienst Gezinshereniging, blijkt dat betrokkene thans lijdt aan een ernstige medische aandoening dewelke vereist dat een derde controleert dat de juiste medicatie correct wordt ingenomen. Dit kan door vrienden en familie, maar ook door verpleging aan huis. Andere mantelzorg is volgens de arts-adviseur niet nodig.

Verder blijkt uit het advies dat zowel de medicatie die betrokkene behoeft, de gespecialiseerde opvolging als verpleging aan huis aanwezig zijn in Spanje, alwaar betrokkene thans, blijkens de door hem voorgelegde Spaanse verblijfskaart, het verblijfsrecht geniet (kaart geldig tot 03.01.2026).

Er weze aan herinnerd dat Spanje, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd kreeg om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Spanje. De betrokkene zal geen significante obstakels ondervinden om een correcte behandeling te verkrijgen.

Gelet op het feit dat betrokkene kan beschikken over thuisverpleging in Spanje voor de opvolging van zijn medicatie en gelet op het feit dat hij volgens de arts-adviseur van de DVZ geen verdere mantelzorg behoeft, wordt door betrokkene onvoldoende aangetoond dat hij de persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die hij wil vergezellen of bij wie hij zich wil voegen, strikt behoeft.

Huidig medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt aldus apart en beveiligd bewaard. Huidige beslissing gaat gepaard met bijgevoegde gesloten omslag dewelke aan betrokkene, samen met de betekening van huidige beslissing, wordt overhandigd.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 3° en 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als ander familielid van een burger van de Unie wordt hem geweigerd. Zijn A.I. dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan, op basis van huidige gegevens, mag verwacht worden dat hij zijn leven verder kan beleven in Spanje, mits beroep te doen op de nodige professionele medische zorg aldaar en dit dus zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat dit niet (meer) mogelijk zou zijn. De nodige medicatie alsook de opvolging door specialisten voor zijn medische toestand is beschikbaar in Spanje. Thuisverpleging om ervoor te zorgen dat betrokkene zijn medicatie correct inneemt is eveneens beschikbaar. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel – gericht tegen de weigeringscomponent – voert verzoeker de schending aan artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 58 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens machtsmisbruik aan. Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1.1.

Dat verzoeker op 5 december 2024 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 3° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 3° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die, omwille van ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig het artikel 47/3, §3 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

De Verblijfswet preciseert niet volgens welke bewijsmodaliteiten dat moet gebeuren.

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat, omwille van ernstige gezondheidsredenen, hij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die hij wil vergezellen of bij wie zij zich wil voegen, strikt behoeft.

Dat in casu artikel 47/1, 3° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat, omwille van ernstige gezondheidsredenen, hij mantelzorg behoeft door de burger van de Unie, met name zijn Spaanse schoonzus, bij wie hij te Oudenaarde inwoont, strikt behoeft.

Volgens verweerder heeft verzoeker echter niet voldoende aangetoond dat de voor verzoeker noodzakelijke mantelzorg enkel door de referentiepersoon kan worden verschaft.

Verweerder voegt derhalve bijkomende voorwaarden aan de wet. Immers nergens wordt in de Vreemdelingenwet of in het K.B. van 8 oktober 1981 gesteld dat door het ander familielid van de burger van de Unie dient te worden aangetoond dat de mantelzorg enkel door de referentiepersoon kan worden verschaft.

Het artikel 47/3, §3 Vw. stelt enkel dat “zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven”.

De bewijsmodaliteiten worden verder niet verduidelijkt.

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden nu verzoeker aan de hand van de door haar neergelegde bewijsstukken wel duidelijk heeft aangetoond dat hij de persoonlijke verzorging door zijn Spaanse schoonzus welke degelijk strikt behoeft.

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 47/1 Vw., nu verweerder bijkomende voorwaarden aan de wet toevoegt die niet voorzien zijn.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.2.

Voorts schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Immers, uit de medische stukken van verzoeker blijkt duidelijk dat hij lijdt aan psychotische decompensatie, waanbeelden en achtervolgingswanen heeft, evenals een veranderd beeld van de werkelijkheid heeft, naast diverse andere symptomen :

“waakzaamheid, overheersing van psychotisch contact, hoge psychotische nood, soms verbijsterde blik, ziet er uitgemergeld uit, niet prikkelbaar, angstige blik, neiging tot hermetisme, coöperatief maar niet erg benaderbaar, spraak met hoge reactietijd en blokkages, onderbroken door duidelijk hallucinerend gedrag, motorisch rustig. Waanideeën over schade (“er gebeurt iets met mij”), totale slapeloosheid, hyporexia met gewichtsverlies. Veranderd beeld van de werkelijkheid” (stuk 2).

Verzoeker heeft dus absoluut nood aan medicatie en behoeft controle bij de inname ervan, zodat verzoeker zonder enige twijfel nood heeft aan mantelzorg.

De behandelende Spaanse arts stelt voorts dat verzoeker een chronische ziekte heeft die continue controle en behandeling vereist, evenals toezicht en ondersteuning van een derde. Meer bepaald stelt de Spaanse arts

“Gelet op de waargenomen evolutie van de ziekte en het feit dat de steun van derdegraads verwanten beperkt en ontoereikend is, wordt geoordeeld dat het positief zou zijn voor de patiënt om te kunnen gaan wonen bij broers en zussen die in België verblijven. Deze zullen hem de steun kunnen bieden die hij nodig heeft en die hij momenteel mist” (stuk 2).

M.a.w. de behandelende (Spaanse) arts van verzoeker heeft reeds geoordeeld dat het voor verzoekers gezondheid noodzakelijk is dat hij bij zijn broers en zus in België kan verblijven.

Dat de arts-adviseur echter – zonder dat hij verzoeker onderzocht heeft of bijkomende info/documenten desbetreffend heeft gevraagd – zonder meer geoordeeld heeft dat verzoeker woonachtig is in Spanje, dit een EU land is en verzoeker bijgevolg aldaar beroep kan doen op thuisverpleging.

Dit echter zonder rekening te houden met de bijzondere problematiek in hoofde van verzoeker!

Verzoeker lijdt immers aan psychotische decompensatie, heeft waanbeelden en lijdt aan achtervolgingswaan, zodat verzoeker niemand vertrouwt en al zeker niet een onbekende thuisverpleger/verpleegster.

Dat verzoeker dan ook geenszins medicatie zal aanvaarden van de thuisverpleging, aangezien hij thans reeds wantrouwend staat tegenover de medicatie die hij van zijn broer en schoonzus krijgt en hij deze slechts schoorvoetend inneemt.

Verzoeker zal de thuisverpleging vooreerst al helemaal niet binnenlaten in zijn woning en zal zeker niet medicatie nemen die hem aangeboden worden door een voor hem onbekende die hij – in zijn optiek – niet kan vertrouwen en die hem mogelijks kwaad wil aandoen.

Dat de arts-adviseur dan ook geen enkele rekening heeft gehouden met de medische (psychische) toestand van verzoeker en dan ook ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoeker voor de mantelzorg maar beroep dient te doen op thuisverpleging.

Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze genomen werd en helemaal geen rekening werd gehouden met de medische problematiek van verzoeker, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing tevens foutief gemotiveerd is, door er zomaar vanuit te gaan dat verzoeker in Spanje beroep kan doen op thuisverpleging niettegenstaande zijn ernstige psychische toestand met waanbeelden en achtervolgingswaan.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoevende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

2.1.4.

In casu staat vast dat de medische problematiek in hoofde van verzoeker ernstig is en dat hij nood heeft aan mantelzorg vanwege zijn schoonzus, bij wie hij inwoont.

Dat het omwille van de psychische zorgwekkende toestand van verzoeker onmogelijk is om beroep te doen op thuisverpleging aangezien verzoeker vanwege zijn waanbeelden en achtervolgingswaanin, waarbij hij vreest dat men hem kwaad wil doen, niemand vertrouwt met uitzondering van zijn familie en dan nog...

Dat ook de behandelende arts van verzoeker het nodig acht dat verzoeker door zijn familie in België verzorgd wordt.

Bovendien is het vanuit de Marokkaanse cultuur en de traditie, de plicht om voor zieke broers en zussen en andere familieleden te zorgen.

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekers aanvraag dient te worden afgewezen omdat hij beroep kan doen op de in Spanje beschikbare mantelzorg.

Dat derhalve geenszins werd rekening gehouden met alle omstandigheden van de zaak, met name met de Marokkaanse cultuur en traditie, met de nood van verzoeker (gezien haar ernstig medische problematiek) aan mantelzorg en met de bereidheid en vanzelfsprekendheid van verzoekers Spaanse schoonzus om verzoeker onderdak te verlenen en te verzorgen.

Volgens verweerder is de mantelzorg in Spanje wel beschikbaar doch verweerder voerde geen onderzoek uit naar de (financieel) toegankelijkheid van de mantelzorg in Spanje voor verzoeker.

Dat er sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht nu verweerder met alle elementen van de zaak geen rekening heeft gehouden en geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.2 In een tweede middel – gericht tegen de bevelscomponent – voert verzoeker de schending aan van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.2.1.

Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om binnen een termijn van 30 dagen het grondgebied te verlaten .

Dat verweerder een uitgebreide motivering geeft waarom de aanvraag gezinshereniging van verzoeker wordt afgewezen, doch slechts een zeer summiere motivering geeft betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.2.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

2.2.3.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

'Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken'.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord 'desgevallend' wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de nodige vermeldingen doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond".

2.2.4.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

"Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, 'Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de

vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur' (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken”.

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verblijfsbesluit.

Verweerder is immers niet overgegaan tot een onderzoek van de individuele en medische situatie van verzoeker, die mantelzorg behoeft en wegens zijn psychiatrische aandoening geen beroep kan doen op thuisverpleging.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 52, § 4, 5e lid Vreemdelingenbesluit, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nl. de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middele*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker stelt dat er sprake is van machtsmisbruik, doch hij zet dit op geen enkele wijze verder uiteen. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat deze omstandig gemotiveerd is. De bestreden beslissing geeft de juridische grondslag weer en geeft aan welke de feitelijke overwegingen zijn die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing, maar er ook in slaagt om de motieven verrat in de bestreden beslissing weer te geven. Hierbij geeft hij blijk kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Hiermee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoeker heeft op 5 december 2023 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger ingediend, in functie van zijn Spaanse schoonzus en dit in toepassing van artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Uit het medisch advies van de arts-adviseur van 21 maart 2024 – dat zich in het administratief dossier bevindt - blijkt dat de medische problematiek van verzoeker kan worden beschouwd als zijnde ernstig. Verzoeker heeft daarenboven nood aan mantelzorg en de nodige medische opvolging. Dit wordt niet betwist door verweerder.

De gemachtigde stelt dat uit het geheel van beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat deze mantelzorg enkel kan worden verschaft door de referentiepersoon. De gemachtigde motiveert dat verzoeker lijdt aan een ernstige medische aandoening dewelke vereist dat een derde controleert dat de juiste medicatie correct wordt ingenomen. Dit kan volgens de gemachtigde gebeuren door vrienden en familie maar ook door thuisverpleging. Andere mantelzorg is volgens de arts-adviseur niet vereist. De gemachtigde voegt hieraan toe dat blijkens het medisch advies de medicatie en gespecialiseerde opvolging die verzoeker nodig heeft alsook thuisverpleging aanwezig zijn in Spanje. De gemachtigde besluit dat *“gelet op het feit dat betrokkene kan beschikken over thuisverpleging in Spanje voor de opvolging van zijn medicatie en gelet op het feit dat hij volgens de arts-adviseur van de DVZ geen verdere mantelzorg behoeft, wordt door betrokkene onvoldoende*

aangetoond dat hij de persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die hij wil vergezellen of bij wie hij zich wil voegen, strikt behoeft".

Verzoeker is het oneens met deze beoordeling. Hij meent dat hij duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij omwille van ernstige gezondheidsredenen mantelzorg behoeft door de referentiepersoon, bij wie hij inwoont. Volgens verzoeker voegt verweerder een voorwaarde toe aan de wet waar deze in de bestreden beslissing vereist dat wordt aangetoond dat de mantelzorg enkel door de referentiepersoon kan worden verschaft.

De vraag die zich *in casu* stelt is of de bewoordingen van artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet, namelijk *"wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven"* al dan niet betekent of deze verzorging enkel door de burger van de Unie kan gegeven worden.

In de voorbereidende werkzaamheden (Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers, Doc 53 3239/001, 9 december 2013, p. 22) wordt enkel het volgende gesteld:

"De derde categorie van "andere" familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin."

Hieruit volgt dat er een bewijs moet worden geleverd van ernstige gezondheidsproblemen, hetgeen *in casu* niet wordt betwist, alsook het bewijs dat deze gezondheidsproblemen de zorg vereisen van de burger van de Unie. Door verzoeker werd aangetoond dat mantelzorg is vereist. Ook dit wordt niet betwist door verweerder. Verweerder is echter van oordeel dat de mantelzorg niet noodzakelijkerwijs door de burger van de Unie dient te worden verstrekt. Hij baseert zijn oordeel op het medisch advies verschaft door de arts-adviseur, waarin deze stelt dat verzoeker ten gevolge van actuele, ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door een mantelzorger behoeft. De arts-adviseur stelt dat iemand moet controleren dat verzoeker de juiste medicatie op een correcte wijze inneemt. Volgens de arts-adviseur kan dit gebeuren door vrienden en familie maar ook bijvoorbeeld door verpleging aan huis, hetgeen voorhanden is in Spanje. De arts-adviseur is van oordeel dat 'andere mantelzorg' niet nodig is.

De Raad bemerkt dat de bewijslast om aan te tonen dat verzoeker de verzorging van de referentiepersoon strikt behoeft, bij verzoeker zelf ligt. Verzoeker betoogt dat mantelzorg door een thuisverpleger niet mogelijk is. Hij benadrukt dat hij lijdt aan een ernstige psychologische problematiek waardoor hij niemand vertrouwt en dus de thuisverpleging niet zal binnenlaten in zijn woning en geen verzorging en/of medicatie door een onbekende thuisverpleger zal aanvaarden. Verzoeker meent dat het voor hem onmogelijk is om een beroep te doen op thuisverpleging.

Verzoeker brengt echter geen enkel objectief stuk bij ter ondersteuning van zijn betoog. Hij legt geen enkel concreet document voor waaruit volgt dat het voor hem in Spanje onmogelijk zou zijn om een beroep te doen op een verpleger aan huis die toezicht zou kunnen uitoefenen op de correcte inname van de nodige medicatie. Verzoeker verwijst nog naar een medisch document van zijn Spaanse behandelend arts, die attesteert dat het noodzakelijk is dat verzoeker bij zijn broers en zus in België kan verblijven. Dit medisch document werd reeds bij de verblijfsaanvraag voorgelegd aan verweerder. Het document waarnaar verzoeker verwijst stelt *"gelet op de waargenomen evolutie van de ziekte en het feit dat de steun van derdegraads verwanten beperkt en ontoereikend is, wordt geoordeeld dat het positief zou zijn voor de patiënt om te kunnen gaan wonen bij broers en zussen die in België verblijven. Deze zullen hem de steun kunnen bieden die hij nodig heeft en die hij momenteel mist"*. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat het absoluut noodzakelijk zou zijn dat verzoeker bij zijn familie in België kan verblijven.

De Raad kan verweerder volgen waar hij stelt dat uit artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker moet aannemelijk maken dat hij, omwille van ernstige gezondheidsredenen, een persoonlijke verzorging door zijn schoonzus, strikt behoeft. Wanneer het bestuur vaststelt dat er mantelzorg door derden in Marokko beschikbaar is, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een persoonlijke verzorging door zijn schoonzus strikt behoeft. De Raad kan de verzoeker tot op zekere hoogte volgen waar hij stelt dat nergens in de wetgeving wordt gesteld dat door het ander familielid van de burger van de Unie dient te worden aangetoond dat de mantelzorg enkel door de referentiepersoon kan worden verschaft, maar dit neemt niet weg dat het niet kennelijk onredelijk is van verweerder om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de persoonlijke verzorging van de burger van de Unie strikt behoeft wanneer er behandelingsmogelijkheden beschikbaar zijn in het land van herkomst. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder, in strijd met artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, een voorwaarde toevoegt aan de wet.

Waar verzoeker blijft volharden dat de voorgelegde stukken aantonen dat hij weldegelijk strikt persoonlijke mantelzorg van de Unieburger behoeft, kan worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan verweerder, op zich geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verzoeker bekritiseert verder dat de arts-adviseur, zonder hem verder te onderzoeken of bijkomende informatie op te vragen, heeft geoordeeld dat hij woonachtig is in Spanje en dus aldaar beroep kan doen op thuisverpleging zonder rekening te houden met zijn psychologische problematiek. Zoals reeds gesteld, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor te oordelen dat in Spanje, een EU-lidstaat die opgelegd kreeg om alle verdragen, wetten en overeenkomsten geldend in de Europese Unie mogelijk te maken, de noodzakelijke mantelzorg kan worden waargenomen door een thuisverpleger. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 47/3, §3 van de Vreemdelingenwet, zoals dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing gold, de bewijslast bij de aanvrager zelf rust. Uit niets blijkt dat verweerder, wanneer de arts-adviseur in het kader van artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling komt dat een persoonlijke verzorging door de referentiepersoon niet strikt noodzakelijk is, bij verzoeker hieromtrent bijkomende informatie zou moeten opvragen of verzoeker aan een bijkomend onderzoek zou moeten onderwerpen. Tenslotte kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met zijn psychologische problematiek.

Het betoog van verzoeker dat het vanuit de Marokkaanse cultuur en traditie een verplichting is om voor zieke familieleden te zorgen, doet geen afbreuk aan de beoordeling van verweerder dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog lijkt aan te geven dat mantelzorg in Spanje niet financieel toegankelijk zou zijn voor hem, brengt hij geen concrete gegevens bij om deze bewering te staven. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij niet over de financiële middelen zou beschikken om mantelzorg in Spanje te bekostigen.

Een schending van artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet of van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond. Een schending van de aangehaalde algemene beginselen blijkt evenmin.

Wat de bevelscomponent betreft, voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens verzoeker heeft verweerder niet concreet gemotiveerd waarom *in casu* een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk is. Verzoeker meent eveneens dat er met de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening is gehouden met zijn medische situatie, met name dat hij mantelzorg behoeft en wegens zijn psychiatrische aandoening geen beroep kan doen op thuisverpleging.

Het bestreden bevel wordt als volgt gemotiveerd:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan, op basis van huidige gegevens, mag verwacht worden dat hij zijn leven verder kan beleven in Spanje, mits beroep te doen op de nodige professionele medische zorg aldaar en dit dus zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat dit niet (meer) mogelijk zou zijn. De nodige medicatie alsook de opvolging door specialisten voor zijn medische toestand is beschikbaar in Spanje. Thuisverpleging om ervoor te zorgen dat betrokkene zijn medicatie correct inneemt is eveneens beschikbaar. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België.”

Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat niet wordt gemotiveerd waarom *in casu* aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven. Immers motiveert verweerder dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, namelijk omdat het legaal verblijf in België is verstreken. Deze vaststelling wordt niet betwist.

Verder blijkt eveneens dat verweerder rekening heeft gehouden met verzoekers ernstige medische problemen en nood aan mantelzorg. Hij motiveert dat verzoeker in Spanje de nodige professionele medische zorg en medicatie kan krijgen. Verzoeker zet niet uiteen waarom deze motieven onjuist of onzorgvuldig zouden zijn. Uit bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat deze motieven niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn. De verwijzing naar artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit laat niet toe hierover anders te oordelen.

De middelen zijn dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN